

woib sakste roog ja figgade toit olla, agga meie ei piista sedda omma suhho!"

Sesinnane Marahwas on ka mõnne mu asja polest üks weider rahwaselts, et mõnni uus asii, mis kuhhogi ei kõlba, selle järrele on nemmad ahned, nago kårbsed meepotti kallal, ja ommeti ütles wanna mõistofanna: „Wanna te, wanna sõbber."

Ja mõnni uus asii, mis jälle wägga hea on, selle wasto on nemmad ni tõrkujad, et naad ei mõista selle asja polest mitte pähkõ wõtta, mis kirja sanna kāsõib: „Katsuge keik lābbi: ja mis hea on, sedda piddage kinni."

Maõunad ehk kartohwolid on ka ühhed head asjad, agga kui sa seddawisi nendega teed, kui üks Ingridima mees teggi, siis ollid sa üks jõlle mees. Kule, kuida ta teggi.

Üks kulus laewapealik, (ehk kapten) nimmega Trake, olli omma sõbrale Amerika maalt, — arwata ennam kui 300 aasta eest, — esimesed kartohwolid Ingridi Male saatnud, ja kirja seal jures: „Katsuge sedda omma maal istutada, esimenne hea süa."

Temma andis kårnerile, ütles: „Piista mulda, katsu mis sest saab? Se peab immelik hea roog ollema kaugelt Amerika maalt wäljatodud."

Kartohwoli lehtede wahhel näitasid ennast mõnne ku parrast ümmargused rohhiisid kulisid, herra ütles kårnerile: „Korja neid hea kormi täis, to tupp!" Kutsus pühhapäwa lõunaks hulga wõraid kocko. Kõk olli nende rohhiiste nuppodega immed teinud, keik omma kuasti seal jures wäljamõelnud, keetnud ja kupsetanud, suhkrut ja kannelit peale ripputanud, woid ja püüdlijahho ümbermārinud, — ikka immelik wāggew hais jures! —

Suursaks ütles wõdraste wasto: „Noh, wõtame nüüd winaklasid kätte, jome üks ropõ selle targa mehhe auuks, kēs selle ue wilja on wäljasaatuud. Joge mehhed, warfi ma näitan, misuggune kallis roog se on."

Jõid iggamees omma topsi ärra, hüüdsid ja õiskasid: „Urrah!" — Perremees wõttis kane sure hõbbe waagna pealt ärra: üks wõttis, teine wõttis, katusid, süllitasid: „Mis paggana roog se on? Teie tahhate meid narrida omma uut